

קול החינוך

יו"ל ע"י ועד הורים'
למסירת מידע
ומשלוח מסמכים
טלפקס: 03-691-5752
דוא"ל: kol581562@gmail.com

יותר מחלק מתקציבי משרדי הממשלה. מצב זה היה קיים במשך שנים, החשכ"ל מקיים לאורך השנים ניסיונות הידברות עם העמותות כדי לשפר את המצב. לצערי המאמצים לא צלחו. אנו צריכים שהסטנדרטים המקצועיים של העמותות יתאם לסטנדרטים של החשכ"ל. ככל שלא תהינה הבנות מעוגנות שנותנת לנו כלים לנהל את הכספים ב-1 ביולי, נוציא את החשב ונוציא את הרשתות לתקצוב חיצוני".

ומה היא תגובת רשת החינוך העצמאי:

"אנחנו נמצאים באקלים מאוד עויין ויוכיחו הדברים שנאמרו בצורה מאוד בוטה ואגרסיבית. בסופו של דבר המטרה שהוצבה וסומנה לאורך כל הדרך היא להעביר את החינוך החרדי לתוך החינוך הממלכתי ולבטל את העצמאות של החינוך החרדי. מדברים על בעיה של פיקוח – נאמרו פה עובדות מאוד לא נכונות. יש פיקוח בכל החלקים.

הפיקוח קיים ולומדים לימודי ליבי"ה. בנושא של מבחני מיצ"ב - העצמאות החינוכית הוכרה על ידי המחוקק וזה לא שולל וסותר את הפיקוח הקיים. לא ייתכן לאמלל את המורים והמורות שלנו אחרי שכבר נקבע להם אופק חדש ונאמר לנו שנאבד את הרישיון אם לא נפעיל אופק חדש. העובדות מדברות בעד עצמם - רשתות החינוך מספקים תוצאות וציונים של תלמידים שבלתי ניתן להתווכח איתם".

לא צריך להיות "מבין" גדול, שבדיוק מסיבה זו, העלימה המדינה עין כל כך הרבה שנים מהמתחולל ברשתות החינוך המתקצבות. כעת, אחרי שהם הניחו לרשתות להתנהל בצורה שכזו, יש להם את כל העזות ואת ההצדקה - כביכול, "להעביר את החינוך החרדי לתוך החינוך הממלכתי ולבטל את העצמאות של החינוך החרדי".

במסכת אבות פ"ב נאמר: "הווי זהירין ברשות, שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן. נראין כאוהבין בשעת הנאתו ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו".

כאשר מדובר על 'רשות' שכל מאווייה היא להכפיף את שומרי התורה תחת השפעתה, גם כאשר "הם נראין כאוהבין", זה מתוך מזימה שהם משחרים לטרף בבוא הזמן, ועל כך החכימו אותנו חז"ל הק' "הווי זהירים..."

ומאי משמע 'להיות זהירים' בנידון שלנו? הרי ודאי שהזהירות הנדרשת, היא פשוט לא להיות תלוי בחסות התקציבית שלהם. הן לא מדובר בענין פרטי של אדם, כי אם בעתיד עם ישראל המתחנך בדרך התורה. וככל ונשיל מאתנו את התלות בהם, כך נהיה פטורים מה'זהירות' מהם...

כעת... גם "החינוך העצמאי" טוען על מזימה "להעביר את החינוך החרדי לתוך החינוך הממלכתי ולבטל את העצמאות של החינוך החרדי"

גודל כזה של עובדים – 10,000 ברשת אחת ובשניה 7000 ובכל אחת היא רק בחצי משרה. גם אם מישוהו מועל בכספים, המשרד איננו יכול לנקוט כל צעד משמעותי כנגד. התכנסנו כדי לשמוע האם חלו שינויים או התקדמות מאז הדיון הקודם והאם ננקטו פעולות כלשהן ביחס לבתי הספר אשר אינם פועלים באופן מתוקן. בתום הדיון הקודם פנתה הוועדה למנכ"ל משרד החינוך עם מספר שאלות לעניין מספר המפקחים הפועלים במוסדות החינוך החרדיים, כמה תקני פיקוח קיימים והאם הם מאוישים, מה אחוז הדיווח על עובדי ההוראה במוסדות מה הם הגרעונות של הרשתות הזוכות ל 100 אחוז תקצוב ועוד מספר שאלות... המצב אינו יכול להימשך, יש לנו חשבת ברשתות ומערך הכספים מתנהל בלי שליטה וסמכות שלנו, העובדים אינם כפופים לחשבת אלא למנהלי העמותה.

...המדינה מתקצבת את החינוך החרדי ב-3.5 מיליארד ש"ח כדלהלן: 300 מיליון ש"ח מוסדות פטור, 1.2 מיליארד ש"ח המעיין התורני, 2 מיליארד ש"ח החינוך העצמאי. תקציב זה גדול

הטקטיקה ידועה. מעלימים עין, שנה ועוד שנה, וה'לקוח' בטוח שהוא הצליח לרמות אותם, הוא בטוח שהכל זורם ועסקים כרגיל, והראיה, שכבר 5 שנים 'מסתדרים' ומאומה לא קרה...

והוא לא מבין, שהסבלנות שלהם היא הרבה יותר מ-5 שנים, הסבלנות שלהם יכולה להימשך גם על פני 20 ו-30 שנה ואף הרבה מעבר לכך. זוהי אסטרטגיה מעולה מאין כמוה, תמשיך לנוח על זרי דפנה, ותמשיך לחשוב שאנחנו טפשים ולא מבינים שאתה מתחכם, אז להווי ידוע לך, שמהרגע הראשון ידענו זאת, ידענו כבר זמן רב את האמת, ואם העלמנו עין, זה רק מפני שזה האינטרס שלנו, אנחנו רוצים שתתרגל להיות עם זה, כך שברגע שכבר תהיה עמוק בענין, ולפתע "נתעורר" משנת החורף הארוכה שלנו, ונפתיע אותך בדרישה להבהיר לנו מה אירע כל השנים, ואתה, שלא יהיה לך מענה המניח את הדעת, תעמוד בפני שוקת שבורה, ותאלץ בעל כורחך להיכנע לכל התכתיבים שנציב בפניך, וזה בדיוק מה שרצינו. התוכנית אכן דפקה כמתוכנן, לכדנו אותך וממילא גם את החינוך שאתה ממונה עליו, ומהיום תוכל להתאבל גם על מעט ה"עצמאות" שנותרה בידך...

זה בדיוק מה שקורה בימים אלו.

וכך פורסם: "הוועדה לביקורת המדינה בראשות ח"כ מ. לוי התכנסה לדיון בנושא הפיקוח על החינוך החרדי בעקבות מכתבו של החשב הכללי (חשכ"ל) בו הוא מציב לרשתות החינוך החרדיות - החינוך העצמאי ובני יוסף אולטימטום להקמת מערכת חשבות כספית מסודרת.

...החשבת הממונה מטעם האוצר על הרשתות אמרה כי זה בלתי ישים לקיים פיקוח על סדר

בית יעקב

מעם לועז או לעם לועז?

שהגענו לסוג של קטסטרופה. שאלתי בנות מבתי ספר אחרים והבנתי שתמונת המצב דומה או זהה. המורות לאנגלית וחשבון טוענות שעליהן להביא את התלמידות לרמה הנדרשת בסמינר. בסמינר אומרים שזו הכנה ללימודי מקצוע וכולם שואלים: האם זו הדרך? **מגיל 12 אנחנו מכינות את הבנות לשוק העבודה? ובכלל אולי התבלבלנו עם עיקר וטפלו? עם מטרה ודרך?**

בעבר לימודי חשבון כללו כללים ברורים מאד, עם כותרות מסודרות לכל נושא. התלמידות למדו איך פותרים, למשל, משוואה ולפי זה ידעו לפתור תרגילים שיש בהם חידוש.

הלימוד היה מאד מובנה, ברור ומסודר. היום השיטה היא לפתוח את הראש. הלימוד כולל המון פיתוח מחשבה במגמה לא לנעול את הראש לתבנית קבועה ולפתח המון יצירתיות והבנה מתמטית, הרבה יותר הבנה מטכניקה...

כשלימדתי בגישה הישנה התלמידות היו הרבה פחות מתוסכלות. אמנם תלמידה שזורמת ומצליחה, הלימוד בשיטה מפתח את הראש ומקדם אותה, אבל בשביל להצליח צריך ראש מאד יצירתי ורב כיווני, ואינני בטוחה שכולן מסוגלות לכך. אם ההחלטה הייתה ביד, הייתי מלמדת כמו בעבר.

עד כמה הלחץ? לפי ש. מורה בכיתות הגבוהות בבית הספר ואם לבנות סמינר, הלחץ בהקצות הגבוהות באנגלית גדול, והתלמידות צריכות ללמוד כמויות עצומות של מילים בעל פה. מצד שני הן יוצאות עם שפה טובה, הרבה יותר מבעבר, ואם רוצים לדעת - צריך ללמוד קשה, לימודים קלים - מביאים ידע מינימלי. במתמטיקה העומס כבד עוד יותר.

בסקר בזק שערכנו בין מורות ואימהות, מתברר שהנושא הזה יושב על עצב חשוף:

קטעי הכתבה דלהלן, הינן מתוך מאמר שפורסם בשבועון "קטיפה" (מבית יתד נאמן), ובו תיאור ארוך על המצוקה הקשה הכרוכה בלימודי אנגלית ומתמטיקה, הדורש לימודים ברמה שהינה מעבר לכוח הסיבולת של התלמידות החרדיות.

למרבה הבושה, לכל אורך הכתבה ההדגש הוא אך ורק על הקושי הפיזי, וכמעט לא מוזכר על הוויתור הדרסטי במקצועות הקודש והמסתעף מכך, ויתור על עיצוב תורני של הבת, התלמידה, המחונכת שעתידיה לבנות את בית ישראל.

המסר שכן מופיע בשורה האחרונה של הכתבה: **"הבה ונשקיע בדרכי הלמידה ... ומעל הכול - שיעורי הקודש יהיו תמיד בראש הפירמידה"**, אינו מוזכר אפילו פעם אחת בתוך הכתבה, וזה אומר דרשני! או שבאמת כבר לא אומר דרשני... כי המגמה ברורה וכואבת, וזו כבר קיימת מספר שנים, שמגדלים בסמינרים תלמידות ברמה אוניברסיטאית, כך שלא נותרים כוחות ואנרגיות רזרביות, להשקיע בחלק הערכי, הרוחני.

מערכת "קול החינוך" בחרה להעתיק קטעים מהכתבה, על מנת לתת לקורא את ההזדמנות של "מפיהם ומפי כתבם", שאותם מורות ונשות צוות העומדות בראש המגמה המסוכנת הזו של התבוללות במרחבי הכלכלה הישראלית, הן עצמן מודות ומקוננות להיכן מובלות לתמידותיהן; לאיזה מערכת לחצים נפשיים הן נחשפות, כאשר ברור שיש לכך מחיר רוחני, שאת תחילת תוצאותיו רואים כבר היום, ומי יודע לאן הן יגיעו בעתיד (והלוואי שנתבדה).

להלן הכתבה:

בשעה 2 אחרי חצות. צרחה מקפיאת דם מזניקה את אמא. בתה בת ה-13 אוהזת ראשה בידיה. אוי, אמא, נבהלת? רק חלמתי שקיבלתי ארבעים ושתיים בחשבון. אוי אמא אולי אקום ואלמד כעת עוד קצת? רק שזה לא יקרה באמת..."

מוגזם? תשאלו אימהות לבנות, בעיקר של בנות הכיתות הגבוהות! בעצם גם את המורות שלהן. תשמעו על בנות עייפות

העזרה בבית, הערך המוסף שלנו? למה ילדה שלא התברכה בכישרונות מיוחדים שכאלו צריכה להישאר מחוץ לכותלי מוסדות הלימודים המצוינים וממתי אלו אמות המידה שלנו? כבודן של המתמטיקה והאנגלית במקומן מונח. אבל לא צריך גם להפוך את העיקר לטפל ואת הטפל לעיקר. וגם אני, אגב, זו שחולמת חלומות בלהה על מתמטיקה ואנגלית, שיעורי בית חסרים או מבחן ששכחתי או לא הספקתי ללמוד עם בתי אליו..."

"איבדנו את הכיוון", מבכה מחנכת בכיתה ח', שעומדת מול סירובי סמינרים לקבלת תלמידות חלשות בצמד המקצועות המוכתרים כחשובים ביותר, **"אם מדובר בבת שאינה מזלזלת, מחונכת ובעלת מידות, אבל אינה מוכשרת באנגלית או במתמטיקה, זה הופך למדד לכישלון כללי? ואם היא יותר הומנית ומוכשרת בתחומים אחרים, זו סיבה לדחייה?..."**

ומילה אחרונה - אולי הגיע הזמן לחשב מסלול מחדש? נקודה נוספת: מנסיון רב שנים בחסדי הבורא, הרבה מהעיסוק בנושא נובע לצערי מתחושה שאנחנו מרגישים צורך להצדיק את מעמדנו ואת רמתנו הכלל מקצועית. ולהוכיח שגם אצלנו ישנם הישגים מצויינים. חבל!

הבה ונשקיע בדרכי הלמידה ונקדם את תלמידותינו ככל שנוכל, לטובתן ולהתקדמותן בכל התחומים! ומעל הכול - שיעורי הקודש יהיו תמיד בראש הפירמידה, **"ע"כ קטעים מהכתבה.**

להכין רק ארבע חמישיות מתוך שיעורי הבית ולא את הכל... בסמינר היא התקבלה להקבצה גבוהה בזכות הציונים, ומהר מאד ירדה הקבצה ונשמה לרווחה..."

מחנכת בכיתה ה', בבית ספר בעל רמה גבוהה במיוחד, ניסתה להרגיע ללא הצלחה תלמידה היסטורית שבכיתה עלו לשמיים. על מה ההיסטוריה? **"אני יודעת שלא אצליח במבחן בחשבון!"** אז מה יקרה אם תיכשלי? ניסתה המורה להנמיך את הלהבות. ותען התלמידה בת ה-11 וחצי בדמעות שלישי: המסלול...

האם זה הגיוני לדאוג כמעט מגיל אפס ללימודי המקצוע? יש טוענים שהכול מתחיל במחיר הדירות. הזוגות הצעירים לוקחים משכנתאות בסכומים בלתי נתפסים, וההורים רוצים שיהיה להם מאין לשלם ושולחים לשם כך את רובן לתכנות או לראיית חשבון... **"פעם פעם, כשאני עליתי לסמינר, הסמינרים חיפשו בעיקר את הרמה הערכית, הבית החזק, התלמידה המצוינת בהליכותיה. אבל כשהתקשרתי להמליץ לסמינר בו בתי לומדת על בת טובה, קיבלתי את התשובה הדיפלומטית: 'בעיקרון אין לנו כבר מקום', ובאותה נשימה נשאלתי בדרך אגב... האם היא כשרונית, מה הציונים שלה בחשבון ובאנגלית ובאלו הקבצות היא לומדת."** **"ממתי הפכו המקצועות הללו לחשובים כל כך?"** שואלת אם לבת המשובצת בהקבצות הגבוהות, ועדיין מודאגת מהמצב, **"האם המגמה הכללית זלגה גם אלינו ואנחנו 'מקדשים' את הלימוד לשם לימוד והצלחה? איפה נכנסים הערכים, המידות הטובות,**

"אני חוששת לבריאות הנפש של הבת שלי", אומרת אם לבת בכיתה ז' כישרונית, גם בחשבון, ועדיין לחוצה עד מחנק. אם אחרת מביעה: **"חשבון ואנגלית הפכו להיות הערך החשוב ביותר היום"**. והמורות מתבטאות בצורה כמעט זהה וטוענות: **"הלחץ בא מהבית, אין לנו מה לעשות בעניין"**. בתחום אחד נרשמה תמימות דעים נדירה - בהסכמה שמדובר במצב שאינו מלכתחילה ומחייב חשיבה חדשה.

מכינה למגמה?

יש טוענים שהלחץ הלימודי במקצועות הריאליים מתחיל מהגן. אם זה לא היה אמיתי, זה יכול היה אפילו להצחיק, כי צמד המילים 'גן' ו'לחץ' הם כמילה והיפוכה. לא בדור שלנו, כשהתחרותיות והחתיירה לרמה גבוהה מובילה את המגמה של לימודי מתמטיקה בגן ובעקבות כך ללחץ לימודי יותר של הגננות שמלחיצות בתורן את ההורים. כי ילדה שלא מפתחת חשיבה מתמטית תיכשל במבחן הכניסה לבית הספר... הלחץ הזה הולך ומתעצם כשהזאטוטה עולה לבית הספר ומתקדמת מכיתה לכיתה.

"כשהבת שלי הייתה בכיתה ח', הודעתי למנהלת במילים ברורות שאני לא מוכנה שהבת שלי תמות על מזבח החשבון. זה היה על סף יציאה מהדעת. היא לא יכלה ללכת לישון כי לא גמרה שיעורי בית, היא הייתה חייבת לגמור את כל דפי החזרה לפני המבחן, ומדובר בעשרות דפים עם המוני תרגילים. הייתי צריכה להיות מאד מאד תקיפה, גם עם המורה, עד שהבת שלי קיבלה אישור מיוחד

ומה היא האמת...

המודרניים דורשים.

רק לחשוב מה היה קורה, לו מייסדת "בית יעקב" מרת שרה שניר היתה קמה לתחיה לימים ספורים, ועורכת סיור בסמינרים ובתי הספר של בית יעקב, האמורות להמשיך את דרכה, אין ספק שהיא היתה מקבלת התקף לב, וחוזרת לעפרה.

* * *

כמובן שזה לא קרה בין לילה, מדובר בתהליך ארוך של 24 שנים, כאשר בכל תקופה רמת לימודי החול הלכה וגברה, ולאחר שהנהלות נטו קו על המהלך החינוכי הישן, ובמשרדי הממשלה השונים השלימו מהלך זה, כאשר מזמן לזמן הם מגבירים את הלחץ, כשהמטרה ברורה, לשנות את החינוך החרדי, והם עושים זאת באמצעות הזרמת תקציבים להוספות עוד ועוד מגמות מקצועיות וטכנולוגיות.

הם היו מספיק חכמים להרע, לא לדרוש באופן ישיר המעטת לימודי קודש, כי אם הגברת לימודי החול, והזמן שנותר ללימודי הקודש ממילא

אם היה לכם מספיק סבלנות לקרוא את כל הקטעים שנבחרו מהכתבה, כנראה שכבר הבנתם מדוע העתקנו אותם.

מי שעקב אחרי מאמרי "קול החינוך" בנושא זה ברבות השנים, בודאי קרא רבות על האסון המתחולל בסמינרים ובבתי הספר, כאשר אט אט דוחקים הצידה את מקצועות הקודש, ואת מקומם יורשים מקצועות החול, ובראשם האנגלית והמתמטיקה, שכפי שאנו קוראים בכתבה זו, הם הפכו למגמות רצחניות, שכמעט מוציאות את התלמידות מדעתן מרוב הלחץ והתחרות הקיימות בהם, וממילא אינם מותרות לתלמידות זמן ומחשבה להבין מה הוא תפקידם בעולם, ולשם מה הם מקבלות חינוך חרדי.

הסך הכל של הכתבה מגלה, מה שלנו ידוע מזה שנים רבות, שהסמינרים הפכו למיני אוניברסיטאות, ש"התקנון" בהם הוא הצורך להגיע מבית חרדי... אך עיקר הלימודים או ליתר דיוק, לאיזה מקצועות שמים את כל כובד המשקל - הן מקצועות החול, שייקנו לתלמידות את האפשרות לצאת לשוק העבודה ולשלם את העלויות הגדולות שהחיים

אדרבה, תשאלו את הסבתות של הדור הקודם, מה היה להם בביתם? איך היה נראה מלבושם? במה הם השקיעו את כוחותיהם ומרצם? מה היתה פסגת האושר שלהן? ואיזה ירושה הם הותירו לצאצאיהם אחריהם?

האם הן היו פחות מאושרות מבנות דורינו, למרות שמבחינה גשמית לא היה להם אפילו 10% ממה שיש כיום בבתים הכי צנועים? המושג "איכות חיים" לא היה מוכר להם כלל, ולעולם הם לא שאפו לכך, הם שמחו שיש להם לאכול ובגד ללבוש, ושפשו בשמחה את הכביסה, ומשכך, החיים היו הרבה יותר רגועים ושלווים, כי לא היה מרדף מטורף שזכה אחר כל הבלי העולם הזה.

אמת ונכון, שלא ניתן להחזיר את הגלגל אחורה, אך גם אין צורך להיות בקדמת ה"קידמה", הסוחטת מהאדם את טיפת ישוב הדעת שעדיין נותר בימינו. לקחת בנות ישראל כשרות ולהפוך אותן לעבדי הזמן (והכל תמורת תקציבים...) זה פשע בל יכופר! זה אבדון ח"ו של הדור הבא, אבל כאשר מעצבים את מסלול החיים, במסלול האמונה והבטחון ומתרחקים מהדרכים החדשים, אזי השפע השמימי מגיע, ועם רווח כפול ומכופל של מנוחת הנפש ורוב נחת דקדושה.

הצטמצם, וכך לא ניתן להאשימם במגמה אנטי תורנית...

למעשה, מי שמביט על המצב בעיניים פקוחות, מבין שהולך וקם 'דור חדש אשר לא ידע את יוסף', תלמידות שהקשר הנפשי שלהן ליראת שמים, לשאיפת גידול הצאצאים להיות תלמידי חכמים צדיקים, הינן שאיפות משניות, אם בכלל, הראש באופן אוטומטי יחשוב על 'כיבוד יכלכלו את ביתם', איך הם יסתדרו בחיים ביוקר המחיה וכו'. ולא שאין לקחת זאת בחשבון, אך תלוי מה יעמוד בראש מעיינייה? מה עיקר ומה טפל?

הרמב"ם (בהל' איסוי"ב פכ"ב הל' כא) כותב שעל האדם לפנות עצמו ומחשבתו לדברי תורה, כי אין מחשבה פסולה מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה. הוי אומר, אין שני דברים סותרים יכולים לשכון בו זמנית במוחו של האדם. וכאשר אחד מהם תופס את מחשבתו, ממילא אין מקום למחשבה אחרת. ולענייננו, אם מחשיבים עד כדי כך את מקצועות החול - האנגלית והמתמטיקה - כיצד ישאר מקום פנוי למחשבות של רוממות תכליתו של האדם בעולם, תכליתו של בת ישראל כמי שאמורה להיות, האמא של דור התורה הבא, זה בשום אופן לא יכול ללכת ביחד, זה קם זה נופל.

המסריות החדשה
אנו מיישמים תוכנית עבודה המבוססת על עקרונות תורת המוסר והאמונה...
המסריות החדשה
אנו מיישמים תוכנית עבודה המבוססת על עקרונות תורת המוסר והאמונה...
המסריות החדשה
אנו מיישמים תוכנית עבודה המבוססת על עקרונות תורת המוסר והאמונה...

עשרות סמינרים הצטרפו לתוכנית "הזדמנות שווה" של הרשות החרדית ומשרד העבודה

בין הסמינרים שהצטרפו - הסמינר הישן, החדש והסניף, בנות אלישבע ומעלות בירושלים, סמינר הרב וולף, הרב כהנא, הרב מאיר בני ברק, סמינר הרב פורשטיין במודיעין עילית, סמינר הרב שצ'רנסקי בתל אביב ועוד. מנהלי הסמינרים מודים לשר העבודה הרב יואב בן צור וסגן השר הרב אורי מקלב: "מתקנים עולל אפליה של שנים" ישראל רחנר

עם השקת התוכנית "הזדמנות שווה", יוזמה משותפת של איגוד הסניפים, הרשות החרדית ומשרד העבודה, עשרות סמינרים לבנות ברחבי הארץ הצטרפו למחנך. התוכנית, אשר הושקה כיוזמה של הרשות הרב יואב בן צור וסגן השר הרב אורי מקלב, ביטחה להעמיד את מקצועות הלימוד והקורסים בסמינרים ולהשיק לבנות היכרות תחרותית וחדשנית שווה לתור הבת הידע, הכישרון ולחיים חיים ומעשיים ליציאה לתעשייה.

בין הסמינרים שהצטרפו לתוכנית ניתן למנות את הסמינר הישן, החדש והסניף, בנות אלישבע ומעלות בירושלים, סמינר הרב וולף, הרב כהנא, הרב מאיר בני ברק, סמינר הרב פורשטיין במודיעין עילית, סמינר הרב שצ'רנסקי בתל אביב ועוד. עשרות סמינרים מודים לשר העבודה הרב יואב בן צור וסגן השר הרב אורי מקלב על אף שמהרבה באותן שעות לימוד ובאמצעות העזרה, מכונות נאמנות של יריד יוגל החדשה ויריד נהגת הכספים, תיכ חרב טיפה נכפי, ויריד טיפ, הרב אריה רוצי, מול אנשי הארץ, הישג תגבורת הקנייני אשר יאסוף לאורך הפסטיבל שלא להעלות את שער הלימוד לתלמידות.

היריד התלמידות והנעלה הסמינרים הביטו תודה לשר העבודה הרב יואב בן צור וסגן השר הרב אורי מקלב על יוזמתם, אשר תאפשר לכל בת ללמוד מקצוע מוביל ולהתפרנס בכבוד, הן כחן הדוגמה שווה אמצעות בטמנות ליצורים תוצאת את אודות חיה.

40 יום שלישי י"ב באייר תשפ"ד יתד בארץ

שני מסמכים אלו, האחת היא כתבה מהעיתון היומי של "יתד", המספרת לנו על "הזדמנות שווה" שיוצאת לדרך, בו מספרים לקוראים על כך שהושג תקציב היסטורי של כ-60 מיליון שקלים לסמינרים עבור "הזדמנות שווה" שהינה תכנית מקיפה וכוללת שתעשיר את מקצועות הלימוד והקורסים בסמינרים ותעניק הזדמנות שווה לבנות החברה החרדית להעשיר הידע והכלים וההכנה מעשית ליציאה לתעסוקה."

והשנייה, מודעת פרסומת מטעם "סמינר בית יעקב שצ'רנסקי ת"א", (שהופיעה בעיתון "קטיפה" של "יתד"), בו קוראים לתלמידות "אתן מוזמנות לשאוף רחוק ולכוון הכי גבוה... וכי בסמינר "גאים להציג מיזם ייחודי שרק סמינר וותיק ומוערך יכול להציע לשוק העבודה: שילוב בוגרות בתפקידי מפתח מגוונים... מקומות עבודה איכותיים... במקומות מובילים במשכורות גבוהות... בהכוונה למצוינות כדרך חיים".

כל אחד מבין, שאם מעודדים ומכוונים את הבנות להשתלב במקומות עבודה בהם חייבים להגיע עם אנגלית / מתמטיקה מעולה, אז למי בדיוק מופנית טענת ה"לחץ", כשזו היא המגמה!?

להיכן משתייך האדם - לה' או ח"ו לעזאזל!

קטעים ממאמרו הנפלא של הגה"צ רבי **שמשון דוד פינקוס** זצ"ל רבה של אופקים

מתוך הספר "תפארת שמשון" על התורה (פר' אחרי)

אנשי הרשע, שיפיקו הם את ההנאה ממנו ולא אנחנו!

כאשר מגיע רכב של 'מכבי אש' לרחוב שלנו, כל ילדי השכונה יתאספו מיד לצפות במעשיו. לעומת זאת, בשמחת תורה כשכולנו רוקדים בבתי הכנסת, אין אפילו ילד חילוני אחד שיכנס לצפות בריקודים. מדוע? כי הוא חש שזה לא המחנה שלו. ואף שבאותה שעה לא אומרים תהלים, לא לומדים תורה, רק קופצים, אבל מאחר וזה אינו המחנה שלו, הוא לא יתעניין בנעשה שם אפילו תמורת כל הון שבעולם! טומאה נדחית מפני קדושה וטהרה.

מדוע, אפוא, אנחנו מרגישים שייכות מסויימת לזוהמה והלכלוך שלהם, וסבורים שע"י הוצאת החלקים ה'אסורים' [ע"ז, גילוי עריות ושפיכות דמים] והשאת החלקים ה'מעניינים' כביכול - החדשות, הסיפור והמתח, הכל הותר, הרי סוף סוף זה אינו המחנה שלנו?

לשם כך ניתן לנו יום כיפור. ביו"כ נעשה בירור להיכן משתייך האדם - לה' או ח"ו לעזאזל! ישנם שני שעירים, וכל אחד עושה בו מה שמעניין אותו: השעיר שלנו מוקרב להש"ת, ואילו לגוי אנו נותנים את חלקו ומניחים לו ליהנות מפירוקו של השעיר לאיברים איברים.

ביום זה עלינו לקבוע ולהציב לעצמנו את הגבולות - זה המחנה שלנו וזה המחנה שלהם. גם דבר שבצעם הינו 'כשר', מכל מקום הוא לא נועד עבורנו. הוא אינו תואם את הטעם הרוחני המיוחד של כלל ישראל.

כאשר שומע עשוי שבני יעקב נעשו בבחינת מלאכים, לפתע הוא מנסה להתחבר עמהם, ליצור עמם קשר מסויים. אבל כלל ישראל מסרבים בהחלטיות ואומרים לו: אין לנו שום עסק אתך! אתה רד לארץ שעיר, שם יהיה לך נוח, ואילו אנו נתנהל בדרכנו המיוחדת לנו.

עלינו לקבוע להיכן אנו שייכים. לבנות

סרט 'מבוקר' - כשר בתכלית הכשרות, והשני אינו מבוקר - טרף בתכלית הטרפות, אעפ"כ ישנו קטרוג, כי סו"ס אנחנו ביחד. אבל כאשר אומרים אנו לגוי: טול אתה את חלקך ותן לנו את החלק שלנו, וכל צד חי במקומו בשלום, במצב כזה אין כלל קטרוג. אינני רוצה לדבר בחריפות, אולם עלינו לדעת כלל יסודי: כל מעשה וכל דבר שיכול לעניין גם אדם חילוני, אפילו שאין בו איסור, עבורנו הוא בבחינת 'טרף חזיר'! וזו אינה גוזמא!

לדוגמא: טיולים. מהיכן התקבל אצלנו מושג זה? וכי יש לנו מסורת מהחת"ס שלקח את תלמידיו למדבר יהודה? נכון, ישנם הבדלים: טיולי החילונים נעשים בפריצות רח"ל, ואילו בחורי הישיבות הולכים בנפרד, לבושים עם כיפות, וכמובן לא שוכחים לברך 'שהכל' כששותים מים מהמימיה. אולם סו"ס במעשים אלו נמצאים אנו עם החילונים באותו מחנה, רח"ל.

כך גם בענין האזנה לרדיו. גם אם מדובר בשידורים 'כשרים' למהדרין, אם לאותו מכשיר מסוגל להאזין באותה מידה של הנאה - יהודי שלא קרא, לא שנה ואינו שומר שבת, בהאזנה זו נהרסים המחנות! מה ששייך לעזאזל עלינו להשאירו בידי

"כל הקרבנות הם ביטויים כביכול, היהודי שוחט את עצמו ושופך את דמו לפני הקב"ה. וההבנה הפשוטה היא שגם שילוח השעיר (לעזאזל ביום הכיפורים) הוא ביטוי מסויים: לוקחים את החלק השני של עשוי - את היצה"ר שבתוכינו ומפרקים אותו איברים איברים.

...זהו עומק עניינים של שני השעירים הניטלים ביום הכיפורים, אחד לה' ואחד לעזאזל: קביעת המחנות! ביום זה באים אנו לתקן את העולם. לוקחים שני שעירים (שתי בהמות טהורות בדווקא ולא שעיר וחזיר, כי לא מדובר כאן באיסור והיתר), ומגלים קבל עם ועדה שישנם שני מחנות: שעיר אחד מקריבים קרבן לה' - מכניסים את דמו לקודש הקדשים, ואת השני זורקים מהצוק ישירות לידי עשו, ואז כשהכבש מתפרק איברים איברים עשו חש מכך הנאה מרובה, שהרי זה בדיוק לפי טעמו!

קטרוג שייך רק בשעה ששנינו רוצים את אותו דבר. או אז נוצר חיכוך ומתחילה מריבה וקטרוג. אבל כשאנו רוצים לומר תהלים ועשוי רוצה לצפות בסרט, אין מריבה ואין קטרוג.

לכן, כאשר מתברר שישנם שני מחנות נפרדים - מחנה של יהודים ומחנה של גויים, לכל אחד יש את העניינים האהובים עליו ואין כל עירוב ביניהם, באותו רגע עשוי מפסיק לקטרוג ורק אז זוכים אנו לכפרה על כל עוונותינו!

בדברים אלו טמון מסר עמוק מאוד. השאלה אם דבר אסור או מותר אינה הסוגיא כאן. כשהולכים לבנות את העולם בתחילת השנה, הסוגיא היא קביעת מחנות: לאן אנו שייכים, מה מתוק ואהוב אצלי ומה מעניין ומחיה אותי. לקבוע באופן מוחלט וברור שאין לי שום שייכות או טעם והנאה במחנה השני!

...בשעה שחילוני וחרדי יושבים במחנה אחד ושניהם צופים בסרטים, אלא שזה

השאלה היא: מדוע הסבתא רבה שלנו והדורות הקודמים הסתדרו בלעדיהם? ובאמת יש שיענו: כי הקב"ה מחליף את הזמנים והדורות השתנו. אילו הקב"ה היה רוצה שאחיה אתמול הייתי אתמול, אך הוא שם אותי היום, וזו עובדת החיים של היום. אך האמת היא שה' רוצה שנחיה את היום, והוא שם אותנו במצב כזה לא כדי שנהנה מכל "עץ הדעת" שישנו, אלא כדי שנתגבר על התאוה לאכול ממנו. ע"י בניית וביצור המחנה שלנו, יסורו מעלינו כל המקטרגים, ונזכה לכפרה שלימה על כל עוונותינו.

שמחים. הקטרוג עלינו מתחיל רק בשעה שנפגשים באמצע הדרך. ...כיצד אנו נלחמים נגד היצר הרע? ע"י שלא עוברים עבירות. לא אוכלים מאכלי טריפות, רק מאכלים כשרים למהדרין, אך כל צורת החיים שלנו היא שצריך לדעת מה קורה בעולם, לחיות לפי צו האופנה, ולבקר בחנות 'פיצה' לפחות שלוש פעמים בשבוע... זה מתורגם אצלנו כעצם החיים, ואי אפשר ללכת נגד עצם צורת החיים. ...חיים אנו בחברה שבה מקבלים דברים רבים כ'עובדות של החיים', ואנו חושבים שה' שם אותם בקרבנו כי אלה החיים.

את ה'מחנה' של בני התורה, ולא רק בעניינים של איסור והיתר, אלא בכלל לשמור על צורה של 'מחנה'. כאשר בעולם שומעים חדשות, תגובתנו צריכה להיות "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו קל" (ישעיה ח, י) - אנו יושבים במחיצת הקב"ה ולא מעניין אותנו מה שנעשה בחוץ. אם נדע לחזק ולנעול את המחנה שלנו מהשפעות חיצוניות, ניצל מעשו. כל אחד יתעסק בענייניו: אנו נימצא בתוך הסוכה, והם ימשיכו לצפות באמצעי התקשורת. בצורה כזו שני הצדדים יהיו

על משמר הישיבות וחובשי בית המדרש

תא קולי מאת הרה"ג רבי מאיר פיין שליט"א - מודיעין עילית

שלום למערכת הנכבדה:
אמרתי אשיחה וירווח לי:

לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא, עכ"ל.
במה דברים אמורים:

עולם התורה מאז, בנוי היה על מדרגה של 'תורה מתוך הדחק', ומזה גדלו כל המאורות שמפארים את בית ישראל. אך בדור האחרון שהשפע הגשמי הוא מנת חלקנו ובפרט מאז החלו להחזיר לציבור החרדי שצריך "פרנסה בכבוד", אזי גם האווירה בבית החרדי, השתנתה ודברי חז"ל "וחי צער תחיה... ואם אתה עושה כן אז אשריך וטוב לך", כבר איבדו ממשמעותם האמיתית.

נכון שתמיד היו בחורים הזקוקים להתאווררות, וניתנה להם הרשות לכך, אך מעולם לא היתה אווירה כל כך סוערת ולגיטימית של טיולי ג'יפים, ארוחות צהריים בשריות, בילויים בבריכות ים המלח, טיולים, צימרים, ואף חודרים מושגים מהעולם החילוני. ולמרבה הכאב אף בתקופת ספירת העומר שאז הוא הזמן להתחזק במיעוט הגשמיות.

לצערינו, כיום כל מה שאינו בגדר "איסור", הכל מותר, ה'נבל ברשות התורה' הפך לסגנון חיים חיובי, העולם הזה אינו עזר ומכשיר לתועלת כשהיא נצרכת אלא ערך בפני עצמו. ואנו במצב שכבר לא מבינים מה הבעיה בצלילה לעומק ה"עולם הזה", בבחינת דברי הנביא מלאכי המוכיח את ישראל: "הוגעתם ה' בדבריכם", וכלל ישראל עונה: "מה נדברנו עליך?" והנביא מוכיח "אמרתם 'שוא עבוד אלוקים ומה בצע כי שמרנו משמרתו'".

ובזה אני פונה לאחים יקרים: תנו דעתכם על חובת כל אחד מאתנו לשמור על מעוז התורה הלוא הם הישיבות הקדושות ולומדיהם שהם עתיד עם ישראל ותפארתו. יישר כח.

רבינו מרן הרב שך זצ"ל היה משריש בנו שוב ושוב שכל הוספה של "עיקר" כלשהו הוא כפירה ב"ג עיקרים! כי אין זולת העיקרים שקבלנו. ויש הרבה ענינים בתורה שה"בל תוסיף" עוקר את הדבר מיסודו.

מקובלנו מרבותינו גדולי היראה זיע"א שבתקופת ספירת העומר יש ענין לעמול על קנייני התורה, כל יום על קנין אחד מקנייני התורה, עד חג השבועות, וגדולי המשגיחים זיע"א היו מתארים כיצד היה נראה בישיבות ענין זה מכמה וכמה בחינות, והנקודה העיקרית היא מיעוט העיסוק בענייני הגשמיות, וכדברי חז"ל "אין התורה נקנית אלא מי שממית עצמו עליה" פת במלח תאכל וכו'... אם כך אתה עושה אשריך וכו' ורבותינו היו מדייקים: 'אם כך' שזה תנאי שרק כך יש אפשרות לזכות לתורה.

ומבהיל מה שכתבו בני הגר"א שאביהם זיע"א היה בימי הספירה מוסיף שקידה בלימוד התורה. ואף שזה למעלה מהשגתנו כי הרי ברור שעסק התורה של רבינו הגר"א אין על עפר משלו ומה הביאור ש"הוסיף"? אבל עכ"פ מוכח שיש מושג כזה של 'מוסיף והולך'.

הרמב"ן קובע שמצוות "קדושים תהיו" עניינה ומהותה להמעיט ברדיפה אחר הגשמיות ואם לאו אז הוא "נבל ברשות התורה". (וזה גם ענין פרשת בן סורר ומורה עיין ברמב"ן פ' כי תצא) וידועים הם דברי ספר החינוך (מצוה שו) הכותב בזה"ל: "נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחרות, כי המנין מראה

"שירת דבורה"

או להבדיל שירת משרד החינוך

לכבוד מערכת קול החינוך.

בגליון הקודם הבאתם ציטוט ממנהל ת"ת "חכמת שלמה" בירושלים, דברים שאמר בדיון ב"ועדה לביקורת המדינה של הכנסת" בנושא "פיקוח משרד החינוך על מוסדות החינוך החרדיים", כשהוא מנסה להגן על התת"ם החרדיים שהם ממושמעים, ועושים ככל אשר יורה הפריץ ממשרד החינוך, וכך אמר:

"אין עוד מנהל במגזר הכללי שעובר ביקורות כמו מוסדות חרדיים - רשם העמותות ומשרד החינוך בודק אותנו בביקורות בלי סוף ועמוק... מוסדות הפטור מונים 64.000 תלמידים - הפיקוח על מוסדות אלו הוא הדוק ביותר וכל חריגה מינימלית יש חסימה מיידית במשרד", ע"כ מדבריו שהובאו בגליונכם הקודם.

בדבריו שפורסמו לאחרונה ברבים, הוא מוסיף קטע המתייחס לנושא של "אופק חדש" הנקלע לסירוב ממשלתי שלא לתת את ההטבות התקציביות הללו לרשתות החינוך החרדיות. וכך הוא אומר באזני המערכת החילונית במשרד החינוך:

"מדוע אני כמנהל בית ספר לבנות

שנקרא 'שירת דבורה', שלומד לא 100

אחוז ליבה, אלא 120 אחוז ליבה, עומד בכל

הכללים ובכל התקנים, אינני יכול להצטרף

ל'אופק חדש' כאשר כל המורות שלי

נושאות בתארים אקדמיים", סוף ציטוט.

אני מעתיק את דבריו לא ח"ו כדי לקנתר

אלא מכח האחריות כלפי התלמידות

והוריהם השולחים לבית ספר הנ"ל שנפתח

בשעתו במטרה ייחודית בשפת האידיש,

ובאופן מוצהר כבית ספר שתקציביו פחותים

משל בתי הספר "בית יעקב" של החינוך

העצמאי והחינוך שמה איכותי ושמור יותר.

והנה מתברר שהזמן עשה את שלו

והחולאים נכנסים לכל מוסד מתוקצב.

וחבל.

היתכן שבבתי ספר קירוב של החינוך העצמאי אין סינון כנדרש?!

לכבוד גליון "קול החינוך"

אבקש נא לפרסם את מכתבי הכואב הזה.

אני כמורה בבית ספר של 'קירוב' לקירוב רחוקים שע"י 'החינוך העצמאי' יושבת בחדרי בבית הספר ומולי על השולחן מסתכל עלי מסך המחשב.

אני חושבת שהמחשב הוא כלי עזר נחוץ בעבודה, המסמכים החשובים שמורים בו ומתוייקים היטב. כלים מקצועיים חשובים הנחוצים לעבודה היומיומית נמצאים בו על המסך, על שולחן העבודה.

לצערי, לאחרונה אני חשה כי הוא עלול גם להוות בית ספר ל'ריחוק קרובים'.

האינטרנט שעל המחשב כאן לצידי, הוא אינטרנט שמסונן בסיונו שהנהלת חינוך העצמאי החליטה עליו, סינון שונה מן הסינון המקובל בבתי הספר של החינוך העצמאי. סינון חלקי.

סינון שמאפשר גישה לאתרים שבהם כל הרעות החולות של העולם המערבי.

אין צורך לפרט על עוצמת הפגע והמחדל!

כמובן שלא נדרש הסבר מדוע אינטרנט הינו תהום מסוכנת, עמוקה ושורצת טרף.

לא נדרש הסבר מדוע התהום הזו צריכה גדר איתנה ועוד גדר ביטחון ועוד סייג ועוד גבול בל יעבור.

לא נדרש הסבר מדוע הציבור החרדי מצא פתרונות טכנולוגיים טובים לצורך שימוש בטכנולוגיות נחוצות בבטחה.

לכאורה לא נדרש הסבר גם מדוע בבתי ספר של החינוך שהיה עצמאי, קיים סינון על המחשב באופן שאינו מאפשר נפילה בתהום.

המסך הזה שמסתכל עלי יום יום הוא בור פתוח המאיים לבלועני חיים.

ביקשתי הבהרה, הכיצד יתכן שלא יהיה מסונן כנדרש?!

התשובה שקיבלתי היא: זה הסינון של הנהלת החינוך העצמאי עבור "בתי ספר קירוב".

וכאן עולה הזעקה:

בבתי ספר לקירוב עובדות נשים יראות שמיים ואני שואלת, בשם קולם הנודם: למה ניגרע? כיצד יתכן כי היצר הרע עומד כאן מולי, ואני הולכת לפגוש בו יום יום בעבודה? והרי אין צדיק בארץ וכו'?! וכיצד לוקחים בהנהלת החינוך העצמאי את האחריות ועזות המצח הנדרשת לאפשר מצב כזה?

אנו רוצות להישאר שמורות ומוגנות. אנו רוצות להימנע מנפילות מסוכנות. אני מבטאת את זעקת הלב, את זעקת הנשמה, תממה על העבר, ומבקשת על העתיד... אנא, מי שיכול לעשות משהו, השפיעו על הגורמים הרלוונטיים, הציפו את הבעיה, הביאו לפתרון, ומוטב רגע אחד קודם.

אנו רוצות להישאר שמורות ומוגנות. אנו רוצות להימנע מנפילות מסוכנות. אני מבטאת את זעקת הלב, את זעקת הנשמה, תממה על העבר, ומבקשת על העתיד... אנא, מי שיכול לעשות משהו, השפיעו על הגורמים הרלוונטיים, הציפו את הבעיה, הביאו לפתרון, ומוטב רגע אחד קודם.

אנו רוצות להישאר שמורות ומוגנות. אנו רוצות להימנע מנפילות מסוכנות. אני מבטאת את זעקת הלב, את זעקת הנשמה, תממה על העבר, ומבקשת על העתיד... אנא, מי שיכול לעשות משהו, השפיעו על הגורמים הרלוונטיים, הציפו את הבעיה, הביאו לפתרון, ומוטב רגע אחד קודם.

וכאן נשאלת השאלה שלי, כמורה בבית-ספר של קירוב, מדוע נגרע? מדוע הסינון בבתי ספר חרדי הוא סינון מן השפה ולחוץ?

לדמותו של בן ישיבה

תא קולי:

איקלע לידי חוברת על "הגרלה סינית"

עבור מוסד מסויים, ששם לו למטרה לרומם

את קרן לומדי התורה!

באחד העמודים ישנה חבילה ל"ישיבה

בוחער" כדלהלן: **כובע בורסולינו בסכום...**

חליפה מותג בשווי... שעון מותג בשווי... גגן

איכותי... אזניות בלוטוס... וזיכוי ע"ס 500

ש"ח לקניית טשולנט. ובפרסום לידו יש

פרסום על "שיבישער'ס בבריקה".

דבר זה הוא השלכת דברי תורה לארץ

ממזל! להכניס מושגים חדשים איך וכיצד

אמור להראות בחור ישיבה, שהינו נזר

הבריאה שמור מכל משמר, מתרחק מהבלי

העולם הזה ותאוותיו, ועבור האדרת לומדי

התורה, כביכול, מבזים ומשפילים אותה עד

עפר, משל ישיבה בחור, זה מי שכולו מוקף

במלבושי יקר וכבוד כ'עורך דין', ומעייניו

בתאוות והנאות העוה"ז..."

אבקש לפרסם הערה זו.

בכבוד רב ש. ט.

"מלחמת דת"

במשנתו של ח"כ גפני

לכבוד מערכת קול החינוך
להלן קטע מדברי ח"כ גפני בתקשורת,
הראוי לתשומת לב:

"...אנחנו לא מוותרים בנושא הזה של 'אופק חדש' אין לזה שום הגיון. אמרתי את זה גם בועדה בשבוע שעבר, היה בחינות של לשכת רואי החשבון ונבחנו שמה כל מיני אנשים שביקשו להיות רואי חשבון וההצלחה הכי גדולה - ולא בפעם הראשונה - היתה של הסמינרים של בית יעקב, הבנות החרדיות שלמדו 'ראיית חשבון' הם קיבלו כמעט 100 אחוז מבין הנבחנות בשעה שהנבחנות או הנבחנים באוניברסיטת תל אביב, באוניברסיטת רייכמן היו הרבה תחתם.

זה ברור לגמרי שאם מדברים על זה שצריך לתת לאנשים האלה את המשכורת הראויה להם שזה יהיה כמו כל האחרים בודאי שמגיע להם אין שום סיבה שלא מתברר שהחשבון הוא בכלל לא מקצועי! החשבון הוא מלחמת דת! הם רוצים שהילדים יהיו ילדים שאינם ילדים חרדים..."

כבוד הח"כ: אם החיישנים שלך עדיין פועלים, והנך מסוגל לאבחן תסמונות של "מלחמת דת, הם רוצים שהילדים יהיו ילדים שאינם ילדים חרדים" (כלשונך), מדוע אתה לא חושש ש"הגזירה על הדת" היא לא הקיצוץ במשכורת של המורות, כי אם אדרבה, ההסכמה ל"אופק חדש" היא היא הסכנה ל"דת", שהרי אין ספק, ואתה יודע זאת היטב, שהדבר רק יביא להעמקת ההתערבות של משרד החינוך - מעבר למה שלדאבונינו כבר קורא - בתכני הפדגוגיה של רשתות החינוך החרדי? לח"כ פתרונים!

יום אידם צויין ב"חינוך העצמאי", האמנם?!

לכבוד מערכת קול החינוך הנכבדים
הע"י
הדברים דלהלן אני כותב כעדות ממקור

מוסמך ודייקני.

**קבוצת תלמידות מסמינר מרכזי
במודיעין עילית, הגיעו לבית ספר של
החינוך העצמאי באזור המרכז, לצורך
מסירת שיעור במסגרת "מתכשרות
להוראה".**

**בשהותם במקום נדהמו לראות "חוברת
זיכרון" שיצאה לאור לקראת יום אידם
הנקרא "יום הזכרון" מטעם בית הספר, ובו
תיאורים ותמונות של חיילי וחיילות הצבא
עם תמונותיהם.**

**כמו"כ בכל כיתה נעמדה אחת התלמידות
וסיפרה "סיפורי גבורה" ברמקול.**

כמובן שב"בית יעקב" רגיל של החינוך
העצמאי לא היה עולה על הדעת כדבר
הזה, ורק בבית ספר זה שהן הגיעו לשם,
זה קרה בהיות והתלמידות שמה - ברובם
- הן ממשפחות פשוטות, שלא כולם
שייכות לציבור החרדי האותנטי, ומטבע
הדברים יש להן קרובים שנפלו לצבא
ובצבא, ולכן הצוות מרשה לעצמו "לבוא
לקראתם" כביכול, לסטות מהמקובל
ולעשות מעשה כה זר ומוזר וחמור מאין
כמוהו.

והתמיהה כפולה ומכופלת:

א. כיצד יתכן כדבר הזה בבית ספר של
החינוך העצמאי, האמור לשדר את
ההשקפה החרדית שכור ההיתוך הצבאי
הוא שאל תחתית שאין למטה הימנו.

ב. אותה קבוצת תלמידות
(סמינריסטיות) שהגיעו לשם למסור
שיעור, הן הרי מהמיינסטרים החרדי, והנה
הן מתוודעות לכך שהנהלת בית ספר של
ה"חינוך העצמאי" מתייחסים ל"יום
הזיכרון" כמושג לגיטימי, ואף מעלים על
נס את "סיפורי הגבורה" בחוברת מיוחדת.

אם לא ניתן במקרה זה לפנות להורים
לעצור את המגמה, אך בודאי שהחובה
מוטלת על אנשי הצוות לעצור בעד עיוות
ההשקפה החרדית.

ה"השקפה החרדית" איננה תאוריה
מחשבתית או ניתוח סוציולוגי גרידא, כי
אם תשתית שנבנתה ועוצבה ע"י רבותינו
גדולי הדור זיע"א, וחלילה לנו לנטות

במאומה, מדרכם הצרופה והברורה,
ואדרבא את ההשקפות קודש הללו היה מן
הראוי שיחדירו בבנות ישראל הכשרות,
ולא ח"ו להיפך.

בברכה, אחד הקוראים

הוספת המערכת:

לחיזוק הדברים, מעתיקים אנו בזה דברי
השקפה מרבותינו זצ"ל בעניינים אלו:
א) הגאון רבי שמחה זיסל ברוידא זצ"ל
ראש ישיבת חברון, פנה (בשנת תרצ"ח)
בהיותו בחור בישיבת חברון אל מרן החזון
איש זצוק"ל בשאלה, האם להשתתף
בארגוני שמירה של הארגונים הציוניים
כמו ה"הגנה, אצ"ל ולח"י", בשביל שמירה
מסכנת נפשות. ענה לו מרן בזה"ל:

"...אם כי שסכנות נפשות דוחה הכל,
מ"מ עניני דת ואמונה אינו נדחה... הצלה
מהרג אינו כדאי בזמן שיש שאלה של
הפסד רוחניות ודעות".

ב) להלן קטע מרגש מתוך מכתב ששלח
הגאון הצדיק רבי חיים אהרן טורצ'ין זצ"ל
ראש ישיבת "מצוינים" בירושלים, בו הוא
מתאר לידידו בארה"ב (ה"ה הרה"ג רבי
זרח שפירא זצ"ל ממונסי) את המחזה
המרגש לו היה עד, בעת שמרן הרב
מבריסק זצוק"ל הגיע לניחום אבלים בבית
מרן החזון איש לאחר פטירתו וכך הוא
מתאר:

"וישב שמה (הרב מבריסק) עצור
בדמעות ונרגש לאין שיעור, ואמר, הוא
הוא (החזו"א) אשר בבואו לארצינו
הקדושה עצר בעד השריפה, אשר כל
אחד היה נשרף ברוח הזמן בבואו לארץ,
והוא אשר עצר וכל הישוב החזיק ברוחו
הטהורה ועתה מי יודע איך יחזיקו
מעמד? עכ"ל.

הא לנו, היחס של גדולי ישראל זצוק"ל
לכל הנושא של ציונות ואביזריה, עוד טרם
היה מדובר על שירות צבאי, שכל באיו לא
ישובן רח"ל, והתוודעותם של בנות
ישראל הכשרות לחומרים מסוג זה, הינו
משחק בנפשותיהם.